

Απλοί και καθημερινοί ψαράδες όπως ήσαν οι απόστολοι, ή προσγειωμένοι στην καθημερινότητα φοροεισπράκτορες όπως άλλοτε ο Ματθαίος, δεν είχαν τις προϋποθέσεις ή την αχαλίνωτη φαντασία, όπως προαναφέραμε, να κατασκευάσουν προσωπικότητα τέτοιου μεγαλείου όπως ο Χριστός, τον οποίο εξάλλου θεωρούν Θεό επί της γης, σκέψη που ήταν βλάσφημη για Εβραίο να την κάνει και να την υιοθετήσει στη ζωή του. Μήπως δεν είχαν δουλειά να κάνουν οι απόστολοι και έψαχναν για υψηλές φιλοσοφικές και μυθολογικές αναζητήσεις, ερευνούσαν για ηλιακές θεότητες, και έβλεπαν οπτασίες και αλληγορικά οράματα; Αντίθετα, όπως φαίνεται από τη θαυμαστή διδασκαλία τους και τη συμπεριφορά τους δεν ήσαν ονειροπαρμένοι, ούτε νευρολογικά πειραγμένοι, αλλά καλά προσανατολισμένοι στα πρακτικά προβλήματα, των οποίων καθημερινών αναγκών και ο Χριστός υπήρξε ιατρός και θεραπευτής. Θα μπορούσε τέτοιος μύθος, εντελώς διαφορετικός από το περιβάλλον των Γραμματέων και Φαρισαίων να ευδοκιμήσει στα εδάφη τους; Και να ξεσηκώσει ανθρώπους οι οποίοι γνώριζαν από πρώτο χέρι τα όσα συνέβαιναν ώστε να δώσουν τη ζωή τους για ένα ψέμα, να μην φοβηθούν βασανιστήρια, φυλακίσεις, εξορίες και θάνατο, όπως οι πρώτοι χριστιανοί; Όχι βέβαια!

Όλα αυτά, και το πόσο θρησκευτικά ορθολογιστές υπήρξαν οι Ιουδαίοι, φαίνεται σε ορισμένες περιπτώσεις στα Ευαγγέλια όταν προσπάθησαν να λιθοβολήσουν και φονεύσουν τον Χριστό επειδή ισχυριζόταν ότι είναι Υιός του Θεού (π.χ. Ιω. 5,16-18/ 7,1/ 7,25/ 8,58-59) και όταν οι Ναζαρηνοί, οι συγχωριανοί του, δεν δέχτηκαν τον αυτοχαρακτηρισμό Του και την αποστολή Του (13,58). Ο λαός μάλιστα ήταν διχασμένος (7,40-44) και αναρωτιόντουσαν αν είναι αυτός ο υιός της Μαρίας και του Ιωσήφ. Πως παρουσιάζεται τώρα, έλεγαν, ως μέγας προφήτης; Διότι ήξεραν από πού κατάγεται και πίστευαν ότι από Ναζαρέτ τίποτε καλό δεν μπορεί να βγει (Ιω. 1,47). Μάλιστα, ακόμη και τα αδέρφια Του αρχικά δεν πίστευαν σ' αυτόν (Ιω. 7,5). Δεν κρύβει λοιπόν τίποτα η Κ.Δ., ούτε προσπαθεί να παρουσιάσει παραμύθια σαν αληθινές ιστορίες. Δεν εξωραΐζει το κακό, αλλά παρουσιάζει τον Ιησού Χριστό όπως πραγματικά είναι. Ακόμη, τόσο τα χειρόγραφα της Νεκράς Θάλασσας που ανακαλύφθηκαν το 1947, όσο και οι σύγχρονες αρχαιολογικές, πολιτιστικές και ανθρωπιστικές έρευνες στην αρχαία Παλαιστίνη, αποκαλύπτουν ότι η ζωή του Χριστού και το περιβάλλον στο οποίο έζησε, όπως περιγράφονται στην Καινή Διαθήκη, είναι αυθεντικά (βλ. και Ιωάννη Δ. Καραβιδόπουλου, άρθρο: 'Η μεταμοντέρνα «γέννηση» του Ιησού', ΤΟ ΒΗΜΑ γνώμες, www.tovima.gr/opinions/article/?aid=163219).

Άλλωστε τα τέσσερα Ευαγγέλια και οι επιστολές του αποστόλου Παύλου θεωρούνται βάσιμα πλέον ιστορικά κείμενα, όσο κι αν προσπάθησαν να τα μειώσουν κάποτε ορισμένοι ερευνητές. Αυτό που μας ενδιαφέρει είναι ότι την εποχή που κήρυξε και έδρασε και θαυματούργησε ο Χριστός, τους ανθρώπους ενδιέφεραν τα προβλήματα καθημερινής βιοπάλης και όχι τα θεωρητικά και βιογραφικά. Υπήρχαν βέβαια αρκετοί ιστορικοί, που καταπιάνονταν όμως με πολιτικά και κοινωνικά κυρίως θέματα και όχι τόσο θρησκευτικά και μάλιστα ιουδαϊκά. Οι Ρωμαίοι ιστορικοί, διανοούμενοι, στρατιωτικοί αλλά και πολιτικοί, έβλεπαν στον Χριστό έναν ακόμη Ιουδαίο προφήτη ή ταραχοποιό και δεν τους κίνησε στην αρχή την περιέργεια. Ήταν εποχή καταπίεσης και ξεσπούσαν εύκολα τα μεσσιανικά και επαναστατικά κινήματα. Γνωρίζουμε μάλιστα ότι ιστορικοί της

εποχής δεν αναφέρουν ούτε προηγούμενους από τον Χριστό επαναστάτες ψευτομεσσίες, όπως τον Θεοδά, τον Ιούδα τον Γαυλωνίτη και τον Μπαρ-Κοχέμπα, των οποίων τα κινήματα καταπνίγηκαν στο αίμα από τις ρωμαϊκές δυνάμεις. Μην ξεχνάμε ακόμη πως, όταν άρχισε να κηρύττει για πρώτη φορά δημόσια ο απ. Πέτρος μετά την Πεντηκοστή, οι χριστιανοί ήσαν γύρω στις 3.000 ενώ οι Εβραίοι στο Ρωμαϊκό κράτος πολλές χιλιάδες ψυχές. Πώς να φανταστούν οι συγγραφείς της εποχής ότι κάτι πολύ σπουδαίο εκκολλαπτόταν στη φάση εκείνη, που θα επηρέαζε τις κατοπινές γενεές; Επιπρόσθετα, το βέβαιο είναι ότι μισούσαν οι περισσότεροι τους Εβραίους και θα προτιμούσαν να μην τους αναφέρουν καθόλου στα γραπτά τους. Ένοιωθαν γι' αυτούς αποστροφή και περιφρόνηση. Την δε χριστιανική πίστη έβλεπαν σαν μια ακόμη δεισιδαιμονία.

Ο Ιησούς εξάλλου εμφανίζεται στα Ευαγγέλια ως εκπληκτική προσωπικότητα, με στάση θρησκευτικής αναρχίας θα λέγαμε απέναντι στο κατεστημένο της εποχής Του, ανένταχτος στους καταδυναστευτικούς τύπους της πολιτικής και θρησκευτικής εξουσίας, ενώ μιλάει με αυθεντία και εκπληρώνει στο πρόσωπό Του το Νόμο του Μωυσή και τις προφητείες. Ένα τέτοιο πρόσωπο δεν το δημιουργείς από το τίποτε, αλλά είναι γενικά παραδεκτό πως οπωσδήποτε υπήρξε. Φαίνεται να εξορκίζει με μοναδική δύναμη, να ξεπερνά πάνω στην αγαθοεργία του τους φραγμούς του Σαββάτου, να θεωρεί τους συνανθρώπους του αδελφούς και αδελφές και όχι μόνο τούς κατά φύσιν συγγενείς Του, να αντιμετωπίζεται από όλους με δέος και θαυμασμό, να διχάζει με την αποστολή του τους Ιουδαίους, να θεραπεύεται γυναίκα που τον αγγίζει, να συγκρούεται με τους Φαρισαίους και να τους διδάσκει. Άλλοτε να μην δέχεται να πράξει θαύματα για το θεαθήναι, να κατηγορεί τον ίδιο τον μαθητή του (τον Πέτρο) ότι είναι 'σατανάς' (αφού δεν σκεπτόταν σύμφωνα με το θέλημα του Θεού), να ζητάει από τους μαθητές Του να σηκώσουν τον σταυρό τους και να μην ντρέπονται γι' Αυτόν. Να ζώνεται ποδιά και να πλένει τα πόδια των αποστόλων, να θεωρεί τα παιδιά πρώτα στη βασιλεία των ουρανών, να καταφέρεται με τις παραβολές Του εναντίον της ψεύτικης και συμφεροντολογικής διδασκαλίας των αρχιερέων και πρεσβυτέρων, να θεωρεί τον εαυτόν του Κύριο και Μεσσία, και τέλος να δέχεται να συζητεί και να συντρώνει με πόρνες και αμαρτωλούς. Μοναδική προσωπικότητα ο Ιησούς, που και μόνο ως άνθρωπο αν τον δούμε, ξεπερνά κατά πολύ την εποχή Του. Γι' αυτό και δεν μπορεί να είναι πλαστό το πρόσωπό Του.

Μπορούσαν οι απόστολοι να είχαν επινοήσει τέτοιες θαυματουργικές ιστορίες τη στιγμή που απευθύνονταν σε Ιουδαίους, που ήσαν γνώστες όλων των, στην Ιερουσαλήμ διαδραματιζόμενων, γεγονότων σχετικά με τον Ιησού; Δεν θα είχαν οι συμπατριώτες τους αλλά και οι θρησκευτικές Αρχές σταματήσει εξαρχής κιόλας το κήρυγμά τους, παρουσιάζοντας αποδείξεις περί των αληθινά γεγενημένων; Μπορείς να ορθώσεις ανάστημα σε ακροατήριο που σε θεωρεί ανόητο; Λέγοντας οι απόστολοι επίπλαστες διηγήσεις θα είχε διαδοθεί το μήνυμα του Χριστιανισμού σε όλο τον κόσμο και σε όλες τις χρονικές περιόδους; Να ήσαν τόσο ανόητοι οι ακροατές, και οι δια των ιδίων οφθαλμών παρακολουθούντες συνάνθρωποί τους τα θαυμαστά σημεία τους, ώστε να πείθονται χωρίς να χρησιμοποιήσουν καμία κριτική τους ικανότητα; Έχουν καμία σχέση οι ανατολικοί μύθοι, οι γεμάτοι από τέρατα, παθιασμένους θεούς και πολέμους θεοτήτων μεταξύ τους, με τον ένα και

γεμάτο αγάπη Θεό της Καινής Διαθήκης, που πεθαίνει για να λυτρώσει τον άνθρωπο; Συμβολικοί μύθοι και θρύλοι ελληνικοί μπορούν να συγκριθούν με το ασύγκριτο, πρακτικό, στα σωστά όρια λογικής και συναισθήματος, αλλά και τόσο λιτά περιγραφόμενο (χωρίς εξάρσεις και ωραιοποιήσεις ηρώων) μήνυμα αλήθειας, αγάπης και ζωής του Θεανθρώπου; Σαφώς και κατηγορηματικά όχι! Ο ειδικός και λόγιος της φιλολογίας, καθηγητής μεσαιωνικής και αναγεννησιακής λογοτεχνίας στο Πανεπιστήμιο του Cambridge, C.S. LEWIS, και συγγραφέας των «Χρονικών της Νάρνια», αναφέρει σχετικά: «Όλη μου τη ζωή διαβάζω ποιήματα, μυθιστορήματα, θρύλους και μύθους. Ξέρω πώς είναι. Ξέρω πως κανένα τους δεν είναι σαν το Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο» («Ζητώ Αποδείξεις», εκδ. 'Ο Λόγος', 2005, σελ. 39-41).

Αν δεν υπήρχε η ιστορική προσωπικότητα του Ιησού, δεν θα μπορούσαν να συλλάβουν τις μεγαλειώδεις διδασκαλίες του Χριστιανισμού μικρές ομάδες απλοϊκών ανθρώπων, με δάνεια και συνθέσεις εθνικών ηρώων ή θρησκευολογικών δοξασιών. Και πόσο ανόητη θα έπρεπε να ήταν η πρώτη χριστιανική κοινότητα για να δεχθεί κάθε φανταστική επινόηση ως αληθινή; Ή πόσο μωροπίστευτοι θα πρέπει να ήσαν οι πρώτοι πιστοί για να λατρεύσουν κάποιον που πέθανε προδίδοντας τις ελπίδες τους; Πόσο μπορούσε να επεκταθεί μια θρησκεία που την μισούσαν εθνικοί, Ιουδαίοι και Ρωμαίοι και όμως κατάφερε να κερδίσει τον κόσμο όλο, αν δεν είχε την αρχή της και δεν βασιζόταν σε μια ισχυρή προσωπικότητα σαν τον Ιησού και τους άμεσους μαθητές Του; Πώς κυριάρχησε ο Χριστιανισμός μέσα από τόσο πόνο, μαρτύρια, δάκρυα και φόνους; Ήταν τόσο μικροπρεπής ο Παύλος, που εγκατέλειψε τη σταδιοδρομία του και υπέφερε τόσα και τόσα για χάρη ενός φαντάσματος, που δεν είχε ακούσει ούτε δει ποτέ; Θα άφηναν τις περιουσίες τους οι μαθητές Εκείνου, θα σύρονταν στα δικαστήρια, θα εξουθενώνονταν τόσο πολύ, θα μαστιγώνονταν και θα θανατώνονταν για ένα μύθο και μια εικασία; Θα έδειχναν τόσο ζήλο στη διάδοση του Ευαγγελίου και τέτοιο θάρρος έμπροσθεν τοιούτου μεγέθους απειλών; Αλλά και μια αντικειμενική ματιά αν ρίξει κάποιος στις ευαγγελικές διηγήσεις θα διαπιστώσει ότι όχι μόνο είναι ανεπιτήδευτες, φυσικές, δεν περιέχουν συναισθηματικές εξάρσεις, δεν ηρωοποιούν τον Χριστό, δεν τον εκθειάζουν με ωραιολογίες και βερμπαλισμούς και δεν επιθυμούν να συγκινήσουν, αλλά ταυτόχρονα δεν κατηγορούν ούτε τον Ιούδα, ούτε τους σταυρωτές του Χριστού.

Ακόμη, δεν διστάζουν οι ευαγγελιστές να αποκαλύψουν την αλήθεια για την προδοσία του Χριστού από ένα στενό μαθητή Του, αλλά και την τριπλή άρνηση του κορυφαίου αποστόλου Πέτρου. Δεν φοβούνται να δείξουν την ανωριμότητα των μαθητών όταν ζητούσαν πρωτοκαθεδρίες στην βασιλεία Του, την σύγχυσή τους όταν δεν δίστασαν κάποτε να ζητήσουν τιμωρία εξ ουρανού για όσους δεν δέχονταν το κήρυγμά τους και τη συχνή τους αδυναμία να κατανοήσουν το βάθος της διδασκαλίας του Θεανθρώπου. Αν ήθελαν εξάλλου οι ευαγγελιστές να παρουσιάσουν κάτι ψεύτικο ως αληθινό, δεν θα περιόριζαν τα λόγια του Χριστού ώστε να αρκούν 6 ώρες στην Κ.Δ. για να ειπωθούν, ούτε θα συμπύκνωναν το σύνολο της ιεραποστολικής ζωής Του μέσα σε 40 ημέρες και ούτε θα αλληλοσυμπληρώνονταν οι 4 ευαγγελιστές στις αλήθειες που παρουσιάζουν. Θα ήσαν συνεννοημένοι εξαρχής για το τι θα πουν και το πώς θα το «σερβίρουν». Επίσης, τα θαύματα του Ιησού όχι μόνο περιγράφονται και από εξωχριστιανικές πηγές, αλλά και δεν διαψεύδονται από κανέναν που ζούσε στα χρόνια εκείνα.

Σημάδι αληθείας και αυθεντικότητας τόσο του ιδρυτή του Χριστιανισμού, όσο και της πρώτης Εκκλησίας που γεννήθηκε από το αίμα Του ως νέα Εύα (βλ. και Παν. Ν. Τρεμπέλα, «Απολογητικά Μελέται Ε'», εκδ. 'Ο Σωτήρ', Αθ. 1994).

Τέλος, ο Ιησούς Χριστός γεννήθηκε, σύμφωνα και με τον μεγάλο ιστορικό και γιατρό της Πρώτης Εκκλησίας Λουκά, στα χρόνια του αυτοκράτορα Οκταβιανού Αυγούστου (31 π.Χ. - 14 μ.Χ.). Στον Χριστό αναφέρονται οι τέσσερις ευαγγελιστές: Ματθαίος, Μάρκος, Λουκάς και Ιωάννης. Με ακράδαντη πίστη για την ενσάρκωση, ανάσταση και θεότητα Του γράφτηκαν οι Πράξεις των αποστόλων, οι 7 Καθολικές επιστολές, οι 14 επιστολές του αποστόλου Παύλου και η Αποκάλυψη του Ιωάννου. Στον Ιησού ως ιστορική προσωπικότητα αναφέρονται ακόμη οι ιστορικοί: Ιώσηπος (Ιουδαίος), Τάκιτος και Σουετώνιος (Ρωμαίοι), Πλίνιος ο νεώτερος (110 μ.Χ.), διοικητής της Βιθυνίας, το εβραϊκό Ταλμούδ -δέχεται χωρίς ενδοιασμούς την ιστορική Του ύπαρξη, ενώ περιγράφει και την θαυματουργική δράση του Ιησού- ο ειδωλόαττης Θαλλός (55 μ.Χ.), καθώς και οι αιρετικές πρωτοχριστιανικές ομάδες. Ο Πλίνιος αναφέρει μάλιστα σε επιστολή του προς τον αυτοκράτορα Τραϊανό ότι οι χριστιανοί λάτρευαν τον Χριστό ως Θεό. Και αυτή η πληροφορία έρχεται 10 μόλις χρόνια μετά τη συγγραφή του 4^{ου} Ευαγγελίου. Ακόμη και ο Κέλσος, ο πλατωνικός φιλόσοφος του β' μισού του 2^{ου} αιώνα, δεν αμφέβαλε για την ιστορικότητα του Χριστού, αν και επιτίθεται στο έργο του «Αληθής Λόγος» κατά της διδασκαλίας της Εκκλησίας και εναντίον των θαυμάτων του Κυρίου. Ο Λουκιανός, από τα Σαμόσατα της Συρίας (125-195 μ.Χ.), σοφιστής του 2ου μ.Χ. αιώνα, αναφέρει ότι ο «πρώτος νομοθέτης» των χριστιανών, «ο ανεσκολοπισμένος εκείνος σοφιστής», σταυρώθηκε στην Παλαιστίνη επειδή δίδαξε μια νέα θρησκεία στον κόσμο (στο έργο του 'Περί της Περεγρίνου τελευταίας'). Ολόκληρη δε σειρά αιρετικών των πρωτοχριστιανικών χρόνων δεν αμφισβήτησαν ποτέ την ιστορικότητα του Ιησού Χριστού, όπως οι Γνωστικοί (Βασιλείδης, Σατουρνείλος, Βαλεντίνος) ο Μαρκίωνα, ο Μάνης, ο Μοντανός κ.α. (βλ. και Λεωνίδου Κ. Διαμαντόπουλου: «Ιησούς ο Χριστός, ως ιστορική προσωπικότης», εκδ. 'Ο Σωτήρ', Αθ. 1996).

ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ:

- Αντωνόπουλου Ιωάννου, πρωτοπρ.: "Ιστορική Ύπαρξη και Θεότητα του Ιησού Χριστού", εκδ. Αποστολικής Διακονίας, Αθ. 2001
- Bruce F.F.: "Τα Κείμενα της Καινής Διαθήκης, Είναι Άραγε Αξιόπιστα;", εκδ. Πέργαμος, Αθ. 2000
- Διαμαντόπουλου Κ. Λεωνίδου: "Ιησούς ο Χριστός, ως Ιστορική Προσωπικότης", εκδ. 'Ο Σωτήρ', Αθ. 1996)
- Ιεράς Μητροπόλεως Σύρου: "Ελληνοκεντρικός Πολυθεϊσμός ή Ελληνοχριστιανισμός;", Μιχαήλ Χούλη, Ερμούπολη 2003
- Καραβιδόπουλου Ιωάννη: άρθρο: "Η Μεταμοντέρνα «Γέννηση» του Ιησού", ΤΟ ΒΗΜΑ γνώμες, www.tovima.gr/opinions/article/?aid=163219
- McDowell Josh: "Ζητώ Αποδείξεις", εκδ. 'Ο Λόγος', 2005 Πειραιάς
- Ορθόδοξης Ομάδας Δογματικής Έρευνας: www.oodegr.com/oode/grafi/kd

[/exwxr.pig1.htm](#)

- Παπανικολάου Γ.Λ.: “Ο Ιστορικός Ιησούς & οι Αποδείξεις της Ανάστασής Του”, εκδ. ‘Ο Λόγος’, 2007
- Στράτου Θεοδοσίου-Μάνου Δανέζη: “Στα ίχνη του Ι.Χ.Θ.Υ.Σ.”, εκδ. ‘Δίαυλος’, Αθ. 2000
- Τρεμπέλα Π.: “Απολογητικά Μελέται Ε’”, εκδ. ‘Ο Σωτήρ’, Αθ. 1994
- Χριστιανικής Φοιτητικής Ένωσης Θεσσαλονίκης: “Προβληματισμοί”, 1979,